A°. 1839. N°. 88.

VRIJDAG, DEN 1sten NOVEMBER.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Burgerlijke Stand.

PARAMARIBO, *den* 31 *October* 1839.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: WALTER CHRISTIAAN KENNEDIJ en DOROTHEA VAN SWEVEL, beide alhier woonachtig; zullende dit Huwelijk, bij anticipatie van den gewonen tijd worden voltrokken.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand.
T. M. SCHOTBORGH.

Mengelingen.

XXXI DECEMBER.

— — Ik werd uitgenoodigd om familiaar den Zondag-avond te komen passeren, en wel met een *livrei-bediende.* Elke uitnoodiging zoude ik zonder bedenken geweigerd hebben, maar *heden*, mijne eerzucht was gestreeld, ik had slechts weinige oogenblikken tot beraad, en accepteerde. In de eerste uren gevoelde ik mij door deze uitnoodiging, waarover ik misschien op een' anderen tijd zoude gelagchen hebben, gelukkig. — Onze eerzucht heeft van die zwakke oogenblikken! — Ik geloof het kind, dat met angstige bezorgdheid naar den knecht heeft gewacht, die hem *te spelen moest vragen*, wanneer hij ten minste de voorloopige aankondiging op de school gelooven mogt, en wiens grootste vreugd bestaat tot het uur waarin de kinderpartij haren aanvang neemt. Ja, toen ik mij kleedde, had ik zóó gaarne nog *afgeschreven*, maar dan zag mijne verbeelding die schoone *livrei*.... en ik gevoelde, dat eene weigering niet *fashionable* zoude zijn.

Ik trad binnen, men bekeek mij van het hoofd tot de voeten; niet gelijk de hoofdman zijne manschappen inspecteert, maar met die gemakkelijkheid, die der groote wereld zich ten studie heeft gemaakt. Naar het mij toescheen, was er niets op mijn toilet aan te merken, ten minste mijn binnentreden gaf noch stof tot een spotachtigen glimlach, noch tot eenig gefluister. Men presenteerde de thee, speelde guitarre, en vermoordde alzoo het eerste gedeelte van den avond, die in onzen huisselijken kring voor den gelukkigsten des jaars gehouden wordt. Maar, het kon beter worden — aan de speeltafels gaf men mij de plaats van eer — ik *omberde* in gezelschap van de vrouw des huizes. Uitmuntend spel! de numero een in de rij der kaartspelen; maar *heden*, meer dan eens heimelijk door mij gevloekt: Ik dacht aan huis. Eindelijk speelde de fraaije pendule het bekende *ou peut-on-être mieux*. Moeijelijk had ik eene fijner satire, een scherper verwijt kunnen uitdenken, dan in dit oude lied lag. Ja thuis! waar kon ik beter zijn? — Het sloeg *middernacht;* onwillekeurig zag ik naar de deur; en ja, zij opende zich alweder voor dien verleidelijken livrei-bediende, maar te vergeefs luisterde ik naar eenige gelukwensching. Wel ontstond er onder de aanwezigen een algemeen gefluister, een half zacht: »*Ik maak u mijn compliment met het feest van dezen dag.*" maar het »*Sans prendre*," of »*Schelm*," bragt allen weêr in de vorige stilte terug.

Ten drie ure nam ik afscheid en vertrok. »En zoo, zoo viert men dáár *Oudejaars-avond!*" herhaalde ik bij mij zelven, toen de liefelijke Maan, die het nieuw ingetreden jaar voor het eerst begroette, mij naar huis vergezelde. Ach had ik kunnen klagen! maar ieders klagt was immers tot mijzelven gerigt! — Mijn vader, mijn grootvader hadden hun geheele leven door, dien avond *thuis* gevierd; als oudste zoon, die, al heeft hij ook zijne stem verloren in het huwelijk zijner zusters zoo als bij de zalige *Israëliten*, toch noch altijd een schreefje voor heeft, vierde ik hem reeds op mijn vijfde jaar, en had nog nimmer verzaakt; en heden — had de ongelukkige *livrei*-bediende den schakel verbroken, den roem vernietigd, dat ik eenmaal aan *mijne* kinderen zoude kunnen zeggen: »Ziet gij, *dezen* avond hebben uwe vader, grootvader en overgrootvader aan den huisselijken haard, zonder uitzondering, gevierd." Dan zou ik moeten blozen.... om de schoone *livrei*

Maar ik wil het hun hierdoor mededeelen, opdat zij zich wapenen. — Ook *zij* toch zullen als ik den *Oudejaars-avond* lief hebben, en ik wil hun het verdriet besparen, van, al is het dan ook slechts ééns in hun geheele leven, dien in verwijt te hebben gesleten. Als *ik* zullen zij als kinderen zich verheugen, om den volgenden morgen hun's vaders naamkaartjes te mogen rondbrengen, en bij ieder schellen naar de deur loopen, om ze van mijnen boekverkooper te ontvangen; als *ik* zullen zij zich ouder wanen dan zij zijn, omdat zij tot ná twaalven mogen opblijven; als *ik* zullen zij zich, wanneer het *laat wordt*, bij de kinderen voegen, om als de klok het beslissend uur slaat naar binnen en mij om den hals te vliegen, en mij toeroepen: Vader, heil en zegen! Zalige kindschheid, zoo immers viert gij dien avond?

Maar ook wanneer zij ouder zijn, blijft hij hun dierbaar, en al draagt hun genot minder den stempel der onschuld, hij zal hun heiliger worden. O! ik herinner het mij, hoe ik meer dan éens aan mijnen kantoorlessenaar, wanneer ik de laatste pennestreek gemaakt had, eenige oogenblikken alléén ben gebleven. Dan stond dat geheele verloopen jaar voor mij, dan aanschouwde ik mij-zelve in duizenderlei handelingen, en, God weet het, dan rolde wel eens een traan langs de gloeijende wangen; dan had ik zoo graag dat uur tot dagen verlengd; dan was het mij zoo wél — dan gevoelde ik zoo levendig mijne betrekking tot den hemel; dan sprak het daarbinnen zoo luide: *God is liefde*. Dan was ik zoo zalig!..... O voort! voort toch, glinsterende bediende! —

»Waar kan men beter zijn," speelde de pendule. Zeg het mij, gij, in wiens huisgezin de liefde woont, waar *beter zijn* op een Oudejaarsavond! Is het niet of ieders gelaat, aller toon en woorden vriendelijker zijn dan immer? zoudt gij het durven wagen *iets* onaangenaams te uiten en de tedergestemde gemoederen te kwetsen? — Kent gij een schooner oogenblik, dan wanneer de vader zijnen zoon de hand reikt, de moeder hem omhelst en zegent, bij de geboorte van het jaar; wanneer woorden ontbreken om de *dankzegging* voor het verleden in een *bidden* voor de toekomst te doen in een smelten — Zie, *dan* mogen de engelen vrijjuichen: »Vrede op aarde, God heeft in den mensche welbehagen!" en wij, herhalen: Amen, Amen!

Mogt uw geheele leven slechts éénen Oudejaars-avond zijn.

TOBIAS.

OUDERLIEFDE.

Ten allen tijde heeft de geschiedenis en de ondervinding bewezen, dat de geenen, welke hunnen pligt jegens hunne ouders verwaarloozen, ongelukkige wezens zijn, en nimmer of zelden iets goeds aan hunne naasten betoonen.

De achting welke kinderen verpligt zijn hunne ouders te bewijzen, bestaat in liefde, eerbied, gehoorzaamheid en in het verligten hunner zorgen. De voorzienigheid beloont gewoonlijk de ongehoorzaamheid der kinderen jegens hunne ouders op gelijke wijze; door dezelve, in verderen leeftijd, ook die ongenoegens te doen smaken, welke zij hunnen ouders deden ondervinden.

Wie zijn er, die van eenigen anderen, zulke groote en menigvuldige weldaden ontvangen hebben, als kinderen van hunne ouders? Aan hen hebben zij hun bestaan, en alle vermaken en genietingen der wereld te danken; en elk kind, welks hart wel geplaatst is, zal dit steeds erkennen, en zoo veel mogelijk trachten te vergelden.

Nadat Titus Manlius, een der Romeinsche *Dictators*, groote geweldenarijen en wreedheden, over de burgers had uitgeoefend, werd hij bij het eindigen van zijnen diensttijd gedagvaard, ten einde verantwoording van zijn gedrag te geven. Onder andere dingen die hem ten laste gelegd werden, beschuldigde men hem ook, dat hij eenen zijner eigene zonen met barbaarschheid had behandeld. Manlius had, naar het scheen, geene andere redenen om zich over zijnen zoon te beklagen, dan dat deze eene belemmering in zijne spraak had. Om deze rede alleen was hij gebannen uit huis, uit de stad, en uit het gezelschap van lieden die met hem in stand en jaren over een kwamen, en tot het laagste werk in slaafsche gevangenissen veroordeeld. Iedereen was ten hoogste verontwaardigd over zulk eenen strengen *Dictator* en onmenschelijken vader, behalve de zoon, die, door kinderlijke liefde bewogen, en grootelijks gepijnigd door de gedachte dat hij als beschuldiger van zijnen vader zoude moeten optreden, besloot, hem op eene buitengewone wijze te redden. Op zekeren morgen vertrok dan de ouderlievende jongeling, zonder daar iemand van kennis te geven uit den oord zijner ballingschap, en begaf zich met eenen dolk gewapend, in de stad. Dadelijk rigtte hij zijne schreden naar het huis van den *tribun* Pomponius, die zijn vader had aangeklaagd. Pomponius lag nog te bed. De jonge Manlius deed zich evenwel, door zijnen naam op te geven, aandienen, en werd dadelijk bij den *tribun* binnen gelaten, aangezien deze niet twijfelde, of hij kwam hem nieuwe inlichtingen over zijns vaders gestre gheid geven. Na wederzijdsche groete, verzocht de jongeling een afzonderlijk gehoor, en zoodra hij zich met den *tribun* alleen zag, trok hij zijnen dolk, zette hem die op de

borst, en zwoer hem terstond te zullen doorboren, indien hij hem niet met eeden beloofde te zweeren: »*het er nooit voor te houden dat de volks vergadering zijnen vader schuldig had bevonden.*" Pomponius, die zich geheel ongewapend bevond, op deze wijze door een jongman, met kracht en vol vertrouwen op zijnen moed, aangevallen, vreesde de dolk die hij op zijne borst zag schitteren, en legde den van hem gevorderden eed af, en op deze wijze redde Manlius het leven zijns vaders. Pomponius betuigde naderhand met vreugde, en met eene opregtheid die genoeg het berouw over zijne handelwijze aantoonde, dat de kracht der ouderliefde hem genoodzaakt had, van zijne onderneming af te zien.

EERREDDING VAN PORTUGAL.

Te Lissabon heeft men eene ontdekking gedaan, welke Portugal van eene aantijging vrij spreekt, welke tot hiertoe op hetzelve rustte. Onder de manuscripten van het staatsarchief zijn namelijk verscheidene documenten gevonden, welke op den dichter *Camoens* betrekking hebben, en inzonderheid kwitantiën van zijne hand, welke tot aan het tweede jaar voor zijne dood loopen, en uit welke blijkt, dat hij van den staat een jaarlijksch pensioen van 1500 realen (omstreeks 400 gulden), voor dien tijd eene aanzienlijke som, genoot. Is derhalve *Camoens* in armoede en ellende gestorven, dan moet dit aan hemzelven geweten worden, en het kan niet langer ten verwijt aan de natie strekken. Zijn grafteeken, dat zich, volgens alle berigten, in de kerk Santa Anna moet bevonden hebben, doch door de groote aardbeving vernield werd, is in de laatste jaren een voorwerp van ijverige nasporingen geworden. Eene in het jaar 1835, toen onder den Minister *Rodrigo de Fonseca Magelhaes* de geestdrift voor letter- en oudheidkunde eene buitengewone vlugt nam, benoemde Commissie vond op de plaats, waar, volgens de overlevering, zich het graf van *Camoens* moest bevinden, onder eene zerk een geraamte, waarvan echter natuurlijk de indentiteit met het lijk van den dichter niet bewezen kan worden.

Volgens een geloofwaardig berigt voegen wij hierbij, dat een Engelschman tot 500 pond Sterling toe geboden heeft voor eene der bovengenoemde kwitantiën. Is het eerst weigerde de Portugesche regering alle onderhandeling met den Brit; de lord blijft echter toch altijd nog gelooven, dat hij bij eene der menigvuldig voorkomende verlegenheden van de schatkist, wel in het bezit geraken zal van een eigenhandig geschrift des dichters. — De Portugesche regering zou zoo doende, als zij tot den verkoop besloot, tienmaal zoo veel voor de kwitantiën kunnen terug bekomen, als zij er aan den dichter op uitbetaald werd.

FRANÇOIS DE BEAUMONT.

Beaumont baron *des Adrets*, in de Fransche Religie-oorlogen berucht door zijne vreesselijke wreedheden, roemde er op, dat hij in zijn leven slechts *eenen* mensch genade heeft geschonken, namelijk eenen soldaat, die hem tot lagchen dwong. Het was na het innemen van *Mont-Brisson*, wáár hij de krijgsgevangenen veroordeelde om van het plat van een' toren naar beneden, in de lansen der soldaten, te springen. Eén dezer ongelukkigen had reeds tweemalen eenen loop genomen en was altoos weder terug gedeinsd. »Schaamt gij u niet?" riep Beaumont hem toe, »gij zijt reeds tweemaal omgekeerd."

»Te duivel!" zeide de gevangene, »gij moogt zoo dapper zijn, als gij wilt, ik zette het u in drieën." — Dit *bon-mot* redde zijn leven.

EEN SLECHT EN ECHTER DUUR NACHTLEGER.

Zeker reiziger kwam in eene herberg in *Pruissen*, doch vond alle bedden reeds in beslag genomen. »Ik zal op het biljart slapen," zeide hij. De waard was daarmede tevreden; Den anderen morgen moest hij voor dit ongemakkelijke rustbed 2 *Thaler* (*f* 3.50) betalen. Toen hij zijne bevreemding daarover te kennen gaf, kreeg hij ten antwoord, dat het gebruik van het biljart 6 *grosschen* in het uur kostte; hij had van 's avonds elf tot 's morgens zeven ure daarop gelegen, en was derhalve 2 *Thaler* schuldig.

Toen Philips den vijfde den Spaanschen troon besteeg, vond hij eene zonderlinge, sedert eeuwen in acht genomene gewoonte. Elken vrijdag namelijk vergaderde de Hooge Raad van Castiliën in de troonzaal. De koning trad met gedekten hoofd binnen; de Grooten vielen op hunne knieën. De Koning nam plaats en zeide: *Staat op!* — Zij stonden op. — *Neemt plaats!* Zij zetten zich. — *Dekt u!* — Zij dekten zich, en hiermede was de zitting afgeloopen.

Philips betoonde den Voorzitter dier vergadering zijne verwondering daarover. »Heeft men hier dan nooit iets anders gedaan," vroeg hij. — *Nooit!* — »Hebben Karel II. en Philips IV. nooit meer begeerd? — Nooit! somtijds heeft men hun echter de vonnissen van den Hoogen Raad voorgelezen. » En wat zeide dan Philips IV?" — Hij zeide: *dat is goed.* — »Dat zal ik ook zeggen, wanneer ik het dus *vind*," hernam de Koning met waardigheid; »zoo niet, dan zal ik zeggen, *het is slecht.*"

De President raakte in den war, bespeurende dat hij met een' man te doen had, dien het ernst was Koning te zijn; en maakte eene diepe buiging.

Een pottenbakker deed het navolgend grafschrift plaatsen: »Van aarde heb ik geleefd: want ik was een pottenbakker; tot aarde keere ik weder: want ik was een mensch. Wandelaar, ween niet! thans worde ik in aarde herschapen. Ga in mijn winkel, dáár vind gij mij misschien als Kamer-pot weder.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 29sten October, de Nederlandsche Schoener *Jeannette*, Kapt. F. Gregory, van Para, hebbende 8 dagen reis; Passagier; J. P. Tafares Jr.

Den 30sten, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. John Blakgrove, van Demerary; hebbende 7 dagen reis.

Advertentiën.

(38446) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op HEDEN den 1sten November 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Een bloot *ERF*, gelegen aan de *Weidestraat*, La. D. No. 51 Nieuwe Wijk; aankomende J. N. DE VRIES GERHARDT.

Paramaribo, *den* 1 *November* 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

Departement *Paramaribo* DER MAATSCHAPPIJ: Tot Nut van 't Algemeen.

☞ De ondergeteekende brengt bij deze ter kennis van de LEDEN dezes Departements, dat, uithoofde van de vertimmeringen aan het *WAAGGEBOUW*, — in de maand November e. k., geene ALGEMEENE VERGADERING gehouden zal worden.

De Secretaris van het Departement voornoemd,

N. G. VLIER.

(38384) **VERSCHE AJUIN**, te bekomen bij

J. P. L. WEIMANN.

TE KOOP!

(38437) Twee welgelegen *HUIZEN*, op hetzelfde Erf staande. — Adres ter dezer Drukkerij.

Paramaribo, *den* 31 *October* 1839.

VERMIST:

(38423) Sedert eenige dagen, eene groote *ROODE KOE*, zijnde *hoogvol*; — die dezelve opvangt en terug bezorgt of weet aan te wijzen, zal beloond worden. Adres ter dezer Drukkerij.

Continuatie der Vendu:

Op *MAANDAG* den 4den dezer, des morgens 9 ure, van diverse *WINKELWAREN*, ten Pakhuize van

A. J. POSNANKI.

Paramaribo, *den* 1 *November* 1839.

(38426)

(38439) Op aanstaande Dingsdag den 5den November e. k., des morgens om *negen* uren, zal de ondergeteekende ten huize van- en door den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF* aan de *Gravestraat*, bekend onder La. B. No. 70; aankomende den uitlandigen Heer H. H. BIEPERINK.

De bewijzen van eigendom en veil-conditie liggen ten huize van gemelden Vendumeester ter *visie*.

Paramaribo, *den* 31 *October* 1839.

JAN DE JAGER Ezn. qq.

(38442) De bij vroegere Couranten geannonceerde verkoop: van het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen aan de *Heerenstraat*, La. B. No. 87 N. W. en La. C. No. 63 en 64 O. W; aankomende de ondergeteekenden, zal alsnu plaats vinden op Maandag den 11den November e. k., des namiddags ten *vier* ure, ten huize van- en door den Vendumeester S. F. FLU.

Paramaribo, *den* 31 *October* 1839.

W. C. GRUNBERG c. s.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam:

Het Galjootschip *Concordia*, Kapt. J. H. Witt. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit HEDEN.

Het gekoperd Kofschip *Jacoba*, Kapt. A. K. de Groot. — Adres bij J. L. Gellée. — Sluit 15 November.

Het nieuw gekoperd tweedeks Fregatschip *Noord-Holland* Kapt. H. K. Ruijl. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het gezinkt Schooner Kofschip *de Zeevaart*, Kapt. K. J. Haasnoot. — Adres bij Van West en de Hart.

Het Barkschip *Mercurius*, Kapt. C. Wessels. — Adres bij L. D. J. van Bommel. — Is voorzien van eene Polis. — Sluit 20 November.

Het gezinkt Kofschip *Maria*, Kapt. S. J. Rotgans. — Adres bij C. J. Leijsner.

Naar Rotterdam:

Het Schooner Brikschip *Amphitrite*, Kapt. A. C. Krull. — Adres bij Leijsner en Scheffer. — Sluit 6 November.

Het Nederlandsch Kofschip *Anthonij*, Kapt. E. H. Mugge. — Adres bij J. M. Samson.

Ter Drukkerij van Fucus & Camps.